

В ОБОРОНІ НЕСКОРЕНІХ

ЗВЕРНЕННЯ ПРОВОДУ ОУН

ДО ВСІЄЇ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ

Услід за повними тривоги вістками з концтаборів Мордовії і російських тюрем про підступне вбивання українських й інших політичних в'язнів та про систематичне отруювання культурних творців, щоб зламати їх волю і здатність до творчості, а то й фізично убити, — нова хвиля відкритого сталінського російського терору заливає Україну.

Ганебне судилище над Валентином Морозом, скрітовбивство КГБ сл. п. Аллі Горської, вбивство у концтаборі сл. п. Михайла Сороки, останні арешти культурних діячів Івана Світличного, Вячеслава Чорновола, Євгена Сверстюка, Івана Дзюби й інших — засвідчують, що Москва все наново повертається до жахливого терору, який є суттю володіння її над уярмленими націями. Москва не міняється в нічому. Москва Івана Калити, Петра I-го, Катерини II-ої, Миколи Ш-го, Леніна, Сталіна, Хрушчова, Брежнєва, Москва Малоти Скуратова, Дзержинського, Єжова, Берії чи Шелепіна, Серова чи Андропова — все та сама.

Не є можлива еволюція її терористичної системи до системи свободи й респектування прав людини і прав нації. Її імперія, її тюрма народів може вдержуватися лише брутальним варварським терором і якийсь час — наспілку з терором — обманом і обіцянками «раю на землі» для тих, що даються обдурювати. Так було з т.зв. обороною православ'я перед турками, так було з пансловізмом, так було і з «обороною пролетаріату всього світу», так є зараз із «підтримкою національно-визвольних воєн і революцій поневолених західніми імперіалістами народів»... Обман і брутальне насильство — це є шляхи Москви. Нікчемність і підлість, ніж і наган, підступні морди й ламання волі та ха-

рактерів за допомогою найбільш перфідних методів і засобів модерної науки, медицини, психіатрії, технології, щоб тільки «навернути» свою жертву до своєї віри диявола, до служіння російському антихристові — це є шляхи Москви. Кожна свободна думка, кожний найменший прояв іншої думки, навіть молитва має бути на лад російських сатрапів, катів і варварів. Хто не думає, хто не вірує так як москаль, хто не поклоняється тим самим ідолам, що Їм поклоняється москаль, той мусить бути ув'язнений, катований, знищений. Людиновбивство й народовбивство — масове, безрозбірне, цілих народів — це є історичний шлях Росії...

Іван Франко, якого москалі теж крадуть для свого комунізму, так пише про Росію:

«Багно гниле між країв Європи,
покрите цвіллю, зеленню густою!
Розсаднице недумства і застою,
Росіе! Де лиш ти поставиш стопи,
Повзе облуда, здирство, плач народу,
цвіте бездушність, наче плісень з муру. Ти тиснеш і кричиши:
»Даю свободу!«, дрещи шкуру й мовиш:
»Двигаю культуру!«. Ти не січеш, не б'еш, в Сибір не шлеш,
лиш мов упир із серця соки сесиш.
Багно твоє лиш серце й душу душить.
Лиш гадъ і слизь росте й міцніє в тобі, свободний дух або
тікати мусить, або живцем вмирає в твоїм гробі!»

Цього духа незмінної від століть Росії не хочуть розуміти лідери вільного світу, не бачачи, що їх зале російський потоп, якщо не відродять у себе патріотичного духа, геройчного стилю життя воюючого християнства й віри в Бога та моралі, спертої на ній і службі нації. Трагедією світу є й той факт, що й Церкви вільного світу пішли на

співпрацю з народовбивчою й безбожницькою Москвою, яка переслідує незмінно християн і віруючих у Бога взагалі. Навіть Ватикан мовчить, коли судять Владику Величковського, коли судять Мороза, коли вбивають Аллу Горську, коли нові жертви за права людини, за свободу творчості, за права, дані Богом кожній нації, на жертвонику російського молоха приносяться. Ватикан ї інші західні Церкви мовчать, коли українські культурні творці тільки думкою, тільки словом, тільки пером, пензлем, долотом — свої думи, погляди, свої патріотичні, християнські переконання хотіли висловити... І за це вони ув'язнені, за це мордовані, за це катовані... Папа, Архієпископ Кентерберійський, Царгородський Патріарх та інші мовчать, коли великий духом, мислю й вірою Валентин Мороз жорстоко катований за те, що пише: «Церкву — остою духа треба берегти!», або — «Головне — Церкву відстояти!»... Західні Церкви у цей страшний час важливіший диялог із безбожницькими тиранами-народовбивцями, з «церквою» Кремля Пимена, як диялог із християнами-мучениками, як диялог із Величковським і Морозом.

Немає на Заході воюючого офіційного християнства, є консумуюче, так як є консумційне суспільство, суспільство наживи, обездуховлене суспільство сієсти і сну-дрімоти...

Аж прийде гураган, а він уже йде, прийде пробудження, у вогні буде збуджене воно.

Сьогоднішнє сумління властиві імущим світу респектує лише силу! **Таку силу треба нам показати!**

Проте ж є ще благородні елементи серед обманюваних народів, які бачать це провалля, куди їх ведуть численні теперішні лідери світу, що прагнуть виграти вибори, а не вести народ. Ці елементи патріотичні, одуховлені, непримиримі до зла, з геройчною концепцією життя, їх мобілізувати — це наше завдання сьогодні.

Головна наша ставка: наша спільнота, спільноти уярмлених москалями націй!

І ось сьогодні, в обличчі останнього слова В. Мороза, яке є документом особистої мужності, достоїнства, гідності, геройкі людини, —

і ось в обличчі нових репресій в Україні вандальською Москвою, —

і ось в обличчі повороту терору, перфіднішого за сталінський, бо на вітві Сталін не важився рити могили наших стрільців у Львові, як каже В. Чорновіл, —

і ось в обличчі чергової спроби москалів замкнути Україні уста на вітві у площині найскромнішої свободи слова, сумління, культурної творчості, пов'язаної з минулим народу, —

і ось в обличчі того, що у вільному світі за такої якості літературної творчості, як Валентина Мороза, нагороджують найвищими відзнаками, —

і ось в обличчі того, що найвидатніші літератори Заходу, ознайомившися із фрагментами перекладів літературних та історіософічних творів арештованих українських культурних творців, заявляють, що вільний світ не має тієї якості і глибини ідейної, етичної, мистецької творчости, —

— прийшов час, прийшла найвища пора на з'єднану могутню всенациональну дію всього українського суспільства, всієї української спільноти на чужині, без різниці партійно-політичних переконань, конфесій, поглядів, усього самостійницького українського табору в обороні нескорених! У цій хвилині мають зникнути в кожного українського патріота всякі упередження, а має запанувати дух спільної боротьби нації, наша дія в обороні тих, що на фронті!

Є різного типу герой. Є герой зі збрзою в руках. Але є й герой обеззброєні, без рушниць і кулеметів, а лише зі своєю воєю, ідеєю, горянням нею, з характером, який протистоять озброєному від голови до стіп тиранові. Це є найвища якість героя-мученика Христового типу!

Девіза В. Мороза це — не щадити тіла, щоб не вбити душі, як казав Гр. Сковорода. «Смерть духовна» наступає тоді (за Сковородою), коли лицар відхиляється від боротьби й не виконує накладеного на нього внутрішнього обов'язку. Це є «смерть люта». Так вмирали козаки, — каже Сковорода, — стаючи царськими дворянами, замість боронити Січ, волю, честь, правду України...

Зброя війна, — вчить Сковорода, — це не тільки його меч. Важливіший дух, що керує рукою, важливіша

справа з Богом, якій служить дух лицаря. Такими воїнами, вимріяними Сковородою, є усі ув'язнені Москвою культурні творці України, які без зброї, лише своїм духом, своїм творчим умом прагнуть служити своєму покликанню Людини, Бого-подібної істоти. «З Богом навіть коротке життя (воїна) виповняє довгі літа... А діло з Богом є саме для себе навищою нагородою» («Азбука світу»).

А В. Мороз мовить: «Тут не йдеться про Мороза. Йдеться про кожну чесну людину на моєму місці. Зрештою, там, де люди готові до повільної смерті у Володимирській в'язниці від якогонебудь хитрого хемікату, — там немає місця для дрібного честолюбства». Так каже В. Мороз. — «Мене судитиме суд за закритими дверима. І все одно він стане бумерангом, навіть коли я буду мовчати в ізольованій від світу камері Володимирської в'язниці. Буває мовчання голосніше від крику. І навіть знищивши мене, ви не зможете його заглушити»...

Чи не нагадують ці слова В. Мороза слів Сократа перед судом? І чи не нагадує Сократова чаща з отруєю московських отруйних ін'єкцій у Володимирській чи мордовській тюрмах? Навіть, якщо б Мороз не написав уже більше нічого, — його ідеї, його думи, його слова, його геройка, його кришталева душа останеться ніколи нездобутою фортецею в душі всієї нації, її складовою частиною. Його горде: «Єдиний Мороз, з якого ви дійсно мали б величезну користь, — це покірний Мороз, що написав покаянну заяву!.. Але такого Мороза ви не дочекаетесь ніколи!» — Це вічне. В такому дусі мовив Сократ перед судом нечестивих...

І ось стоїмо ми тут, на чужині, в тіні Титанів Духа, яких знову кинено в тюрми й каземати, в тіні тих, що опинилися «серед снігів», у «заповіднику ім. Верії», що пишуть силою свого духа хроніку опору не мечем, не зброяю, але сміливим прагненням унаявнити свою Людську Істоту, Сковороди й Симоненкову Правду здійснити! — «Ми не безліч стандартних »я«, а безліч всесвітів різних»... Або Сковороди: «Я — основа всього, навіть Царства Божого, і навіть сам Бог — не що

інший, як повноцінне Я. Хто пізнав себе — той знайшов бажаний скарб Божий... Істинна людина й Бог одне й те ж»...

Стоїмо ми ось тут, на чужині, але чи можемо мовчати?!

Мороз сказав: «Буде суд. Що ж, будемо битися... Саме тепер потрібно, щоб хтось показав приклад твердості... Випало мені... Тяжка це місія... Сидіти за гратами не легко. Алеж не поважати себе — ще важче... І тому — будемо битися! Буде суд — і знову все почнеться спочатку: нові протести і підписи, новий матеріал для преси і радіо всього світу. Разів у десять зросте інтерес до того, що написав Мороз. Словом, буде підлита нова порція олівця до вогню, який ви хочете загасити».

Це сказав Валентин Мороз від свого імені й від імені всіх, що сьогодні за гратами! Треба, щоб світ почув про тих, що страждають за оборону свого достоїнства і своїх прав, за оборону наших прав і прав світу великої думки, який теж мусить стати в захист тих, що стоять у першій лаві »серед снігів« деспотії й насилия, не зламавшися...

Слово за нами! Слово за всією українською спільнотою на чужині, за нашими Церквами, за науковими, мистецькими, журналістичними, письменницькими, молодіжними, комбатантськими, жіночими, політичними організаціями, чернечими чинами. Від усього українського самостійницького політичного світу, від церковного, наукового, молодіжного, громадського, професійного, від усього організованого українського життя на чужині має вийти полуム'янний протест перед усім вільним світом проти нової хвилі терору в Україні в обороні ув'язнених. Безперервні масові акції всього громадянства мають продовжуватися і все наново розгорятися.

Ув'язнені захисники прав нації й людини не сміють чутися осамітнені! Треба, щоб стихія боротьби в їх захисті огорнула старих і молодих, дітей і мужчин, хлопців і жінок, щоб на свій лад і своїми методами боролися в їх захист усі й кожен зокрема! Щоб заповіт Мороза щодня, щохвилини все наново спрвджується, що його мовчання буде голосніше за крик!

Усе, що живе, українське, мусить стати у лаві акції, не оглядаючись на партії чи конфесії! Хай водночас сотнями тисяч на різних мовах світу й на українській зокрема перевидаються твори В. Мороза й інших, що у тюрмах, хай »Український Вісник« стане відомий усім, хто має національну душу у вільному світі. Хай діти у школах, на академіях, на різних святах, здвигах, виголошують, декламують, рецитують твори Нескорених. Хай національною честю кожного українця буде не тільки мати іхні твори, але й поширювати їх серед чужинців... Хай учні, студенти, старі й молоді вивчають »Серед снігів«, »Хроніку опору«, поезії В. Мороза й інших, як вивчають Шевченка, Франка, чи Лесю Українку!

Наші поети на чужині повинні перекласти на чужі мови поезії й літературні твори Нескорених. В чужих мовах повинні бути твори Мороза і других на столах політиків, державних мужів, письменників і науковців вільного світу. Заходами наших наукових і літературних кіл Валентин Мороз повинен бути запропонованій як кандидат на Нобелівську нагороду. Хай кожному вгриваються в пам'ять і палять як вогонь — золоті імена історії наших днів, імена героїв, що стали до боротьби — без зброй, лише з силою свого духа, в обороні свого божественного, людського й національного Я, добровільно і свідомо йдучи на муки.

Хай ідуть сотні тисяч протестних телеграм до урядів вільних країн світу! Хай сотні тисяч телеграм залиплять в Білому Домі Ніксона, який вибирається у відвідини до центру народовбивців — Москви якраз у той час, коли в ССР скріплюється терор сталінського типу... Треба

зорганізувати марш на Вашингтон спільно із членами інших поневолених націй по лінії АБН і перетворити його на величезну демонстрацію проти Москви, передаючи водночас писемну вимогу Ніксонові й документацію у справі ув'язнених Нескорених.

В цій акції не слід поминати протиболішевицьких профспілок. А наші наукові й літературно-мистецькі організації мусять включити в акцію аналогічні кола вільних націй.

Зовнішньо-політичний аспект акції мусить бути особливо заакцентований! В акції треба включати якнайширші й найрізноманітніші кола вільних націй. Акція не сміє притихати, але все наново розгорятися.

Кожна форма й метода є добра, якщо нагадує про те, що є в країні в неволі, які борються в той час, коли вигідний світ поринає в достатках і забутті про своє людське достоїнство.

Там дають жертву свободи й життя. А що ми даемо тут??

Хай кожен спітає свого сумління, хай воно буде його постійним суддею за наш несповнений обов'язок супроти тих, що караються, мучаться, але не каються!

Не заведім іхніх сподівань! — »П'ять років тому мене посадили на лаву підсудних, — пише В. Мороз, — і звідти вилетіла стріла. Потім мене посадили за колючий дріт у Мордовію — і звідти вилетіла бомба. Тепер ви знову, нічого не зрозумівши й нічого не навчившися, починаєте все спочатку. Тільки цього разу дія бумерангу буде набагато потужнішою. В 1965 році Мороз був нікому невідомим викладачем історії. Тепер його знають...«

Україна чекає на дію всієї української спільноти у всьому світі!

В січні 1972 р.

**Провід
Організації Українських Націоналістів (ОУН)**